



အိုအို

မထူးဆန်းသလို ထူးဆန်းမဆုံး
တောင်ပေါ်ရွာတောင်သူကုန်း

မထူးဆန်းသလို ထူးဆန်းမဆုံး
တောင်ပေါ်ရွာ တောင်သူကုန်း

*

ကိုပိုက်

*

ဦးရသေ့အား ဦးထိပ်ထားကာ

မွေးဖေ၊ မွေးမေ၊

ပြီးတော့...

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂါရဝပြုပါသည်။

ကိုပိုက်

လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီးတာလူးတို့သည် "စိန်တောင်" သို့
ရောက်နေကြသည်မှာ လေးရက်ပင် ရှိချေပြီ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကျော်လောက်က စိန်တောင်အဖျားတွင်

ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ငယ် အပျက်တစ်စင်းကို တွေ့ခဲ့ကြ၏။

ထိုလေယာဉ်ငယ်သည် စစ်တွင်းကာလ သို့မဟုတ် စစ်ပြီးကာလက ကုန်တင်လေယာဉ် ဖြစ်ချိန်မည်။

ခရီးသွားရင်း ပျက်ကျ၊ တောင်နံရံကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် သစ်တောဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် စိန်တောင်ဘက်သို့ ကျွန်းသင်းသတ်ခြင်း လုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်နေရာမှ မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့၏။ စပ်စပ်စုစု ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျက်သို့ သွားကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ အထွေအထူးတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ ကျွန်တော့်အထင် ကုန်တင် လေယာဉ်ငယ် ဆိုပေမင့် ကြေးလင်းကွင်းများ သယ်ယူပို့ဆောင်ရင်း ပျက်ကျခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။ လေယာဉ်မောင်းသူနှင့်တကွ လူဘယ်နှယောက် ပါလိမ့်မည်ကိုတော့ဖြင့် မသိပါချေ။ ထိုလေယာဉ်အတွင်း ကြေးလင်းကွင်း အကွဲအပျက် လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ခုလောက် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေမင့် ကျွန်တော်တို့ သစ်တောအဖွဲ့ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် လုပ်ငန်းတာဝန်များ လုပ်ဆောင်ကြစဉ် ဝန်ထမ်းများ၊ လုပ်သားများက ကြေးလင်းကွင်းများ မကြာခဏ ရတတ်သည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ လေယာဉ်ပျက်ကို တွေ့သည်ကြောင့် လည်းကောင်း တွက်ဆပြောရပါလျှင် ကြေးလင်းကွင်းများ သယ်ဆောင်လာသည့် လေယာဉ်ပျက်ကျ တောင်နံရံတွင်း ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လေခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

လေယာဉ်ဦးခေါင်းပိုင်းသည် တောင်နံရံမြေသားတွင် နစ်မြုပ်နေလေခြင်းကြောင့် လေယာဉ်မောင်းသူနှင့် မည်သူ မည်ရွှေမည်မျှ ပါလာကြသည်ကို မသိနိုင်သလို ထိုလေယာဉ်နှင့် လိုက်ပါသူများ သေဆုံးခြင်း ရှိ၊ မရှိကိုလည်း မသိနိုင်ပါချေ။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျက်ကို စတင် တွေ့မိချိန်တွင်မတော့ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်သည် အတော်ကလေးကို ပျက်စီးယိုယွင်း နေလေပြီ

ဖြစ်တော့၏။ လေယာဉ် ကိုယ်ထည်ချည်းသာ ရှိချေ၏။ အင်ဂျင်လည်း မရှိ၊ အခြား စက်ကိရိယာ အပိုင်းအဆတို့လည်း မတွေ့ရပါချေ။

သို့ပေမင့်လို့ စပ်စုတတ်သော ကျွန်တော့်ကြောင့် ကြေးလင်းကွင်းမှလွဲ၍ ရ လိုက်သော ပစ္စည်းလေး တစ်ခုသည် အရိုးအသွား ၈ လက်မခန့်သာ ရှိသည့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသာ ဖြစ်ချေတော့၏။

ကျွန်တော် ရရှိခဲ့စဉ်က သံချေးတက်နေပြီဖြစ်ငြား ကျွန်တော်၏ လက်ရင်း တပည့်ကြီးသည် ဂေါ်မုတ်အား ပြန်လည် သန့်စင်ခိုင်းသည်တွင်မတော့ ဆက်လက် အသုံးပြု၍ ရလောက်သော ဆောင်စားမြှောင်လေး တစ်လက် ရလိုက်ချေတော့၏။

ထိုဓားမြှောင်လေးကို မည်သူအသုံးပြုခဲ့လေသည် မသိချေ။ လေယာဉ်မောင်းသူလား၊ လေယာဉ်ပါသူ တစ်ယောက်ယောက်လား သို့တည်းမဟုတ် ထိုဓားမြှောင်လေးသည် လေယာဉ်ပါသူတို့နှင့် ပတ်သက် ချင်မှလည်း ပတ်သက်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်တွက် တန်ဖိုးထားရသော ဓားမြှောင် လက်ဆောင်လေး တစ်ခုပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ဓားမြှောင်သွားသည် စတီးအစစ် ဖြစ်ချိမ့်မည်။ ပြန်လည် သွေးလိုက် သောအခါ ပြောင်လက်လို့ လာချေ၏။

အရိုးသည် ဆင်စွယ်ဖြင့် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ သို့ပြင် ဓားမြှောင်အရိုး လေးတွင် မန်ကျည်းစေ့ခန့် ပဲ့နေသည်က လွဲ၍ အကောင်းပကတိဟု ပြောရ ချိမ့်မည်။ အဖျား ငါးလက်မ၊ အရိုးသုံးလက်မ ရှိချေ၏။

လူသတ်လက်နက်တွေဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ အသုံးမပြုနိုင်။ ထိုစဉ်ကာလက ထို ဓားမြှောင်လေးကို မည်သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေသည် ကိုတော့ဖြင့် မသိပါချေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်လောက်မှစ၍ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်
လေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ယခင်ပိုင်ရှင်တော့ဖြင့် မသိ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့မူ လာဘ်ကောင်း
သော ဓားမြောင်ဟု ဆိုရချိန်မည်။

သစ်တောဌာနမှ အနားယူပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဝဋ်ကြွေးကြောင့်ဟု ထင်
ပါသည်။ တောတောင်နှင့်တော့ဖြင့် ဝေးကွာသွားခြင်း မရှိပါချေ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် တောတောင်ကိုချစ်သည်။ တောတောင်
တွင်း နေရသည်ကို ကျေနပ်မိသည်။

အတိတ်ဘဝက တောတောင်နှင့် မည်သို့ ပတ်သက်ခဲ့လေသည် မသိ။
ကျွန်တော့်ကို မြို့ပြတွင် မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း ခရီးမိုင်ပေါင်းဝေးလှသော ပဲ
ခူးရိုးမကြီးအတွင်း သစ်တောဌာနတွင် ဝင်ရောက်တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်မှ
စ၍ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခေါက်တစ်ခေါက်လျှင် သုံး၊ လေးလ ဆိုသလို ရောက်
ခဲ့ရ၏။

လုပ်ငန်းတာဝန်ဖြင့် ဖြစ်ချေ၏။ သစ်တောဌာနတွင်း လုပ်ခဲ့သည့်
လုပ်သက်တစ်လျှောက် တောတောင်တွင်း နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ သည်
တော့ ကျွန်တော် တောတောင်ကို အစက ကြောက်လန့်ခဲ့ပေမင့် နေသားကျ
လေတော့ တောတောင်တွင် နေရသည်ကို ကျေနပ်မိ၏။ တောတောင်တွင်း
နေထိုင်ရစဉ်ကာလ ကျွန်တော် မုဆိုးတွေနှင့် ပေါင်းဖက်မိခဲ့၏။ သူတို့ထံမှ
အမဲလိုက်ခြင်းပညာကို ရခဲ့၏။ ကိုယ်တိုင် သားကောင်ကို လိုက်လံ
သတ်ဖြတ်စားခဲ့ရ၏။

သို့မှသည် ကျွန်တော် အပျော်တမ်းမုဆိုး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ လုပ်ငန်းမှ နားလိုက်
ရသော်လည်း တောတောင်နှင့် ကျွန်တော် ပတ်သက် နေရပြန်တော့၏။

မည်သို့ကြောင့်ဆိုမူ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။ သူသည်လည်း မုဆိုးဟု ဆိုရချိမ့်မည်။

သည်တော့ အခါအားလျော်စွာ ပဲခူးရိုးမတောတွင်း ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရလိုက်သော ဓားမြှောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် မြဲနေ ချေသေးတော့၏။ ဓားကောင်းတစ်လက်မို့ သားကောင်ရသည်တွင် အရေ စုတ်လေသည့်အခါ ထိုဓားမြှောင်လေးသည် အသုံးတည့်သေးတော့၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အသေးသုံးလေးတော့ဖြင့် အသုံးဝင်လေ၏။ ဖွတ်တို့၊ ပုတတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ မြွေလိုအကောင်လေးများကို လည်းကောင်း ထိုဓားမြှောင်လေးဖြင့် ပစ်ပေါက်ဖမ်းလို့လည်း ရချေ၏။

ဆင်စွယ်ဖြင့် လက်ကိုင်လေး လုပ်ထားလေခြင်းကြောင့် "ဆင်စွယ် ဓားမြှောင်"ဟု ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့၏။

ထိုဓားမြှောင်လေးသည် တောတောင်ထဲတွင်သာ မဟုတ်၊ မြို့ပြ ပြန် ရောက်လာသည် တွင်လည်း ဇနီးသည်အတွက် အသုံးဝင်သေးတော့၏။

သစ်သီးတို့ အခွံနွာရာတွင် ဇနီးသည်က အသုံးပြု၏။

ကြက်သွန်အခွံနွာလျှင်လည်း အသုံးပြုချေ၏။

ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ အာလူးသီးတို့ကို အခွံနွာ၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရာ တွင်လည်း အသုံးပြုသေးတော့၏။

တကယ်တော့ ထိုဓားမြှောင်လေးသည် ကျွန်တော့်လက်တွင်း ရောက်ရှိ ချိန်မှ မှတ်မှတ်ရရ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် တစ်ရက်စွန်းတွင် ကျွန်တော့်ထံမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားရချေတော့၏။

တိုက်ဆိုင်သည်ဟု ပြောရလေမလား။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် လောက်က ထိုဓားမြှောင်လေးကို ရခဲ့သော စိန်တောင်တွင်ပင် ပြန်လည်

ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ထိုဓားမြှောင်လေး စတင်ရခဲ့သော နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ထိုစိန်တောင်သို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့လေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ထိုဓားမြှောင်လေးကို ရခဲ့စဉ် လေယာဉ်ပျက်ကြီး အတွင်းမှ ဖြစ်ချေ၏။

ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်တွင်မတော့ ထိုလေယာဉ်ပျက် ထိုနေရာတွင် မရှိပါတော့ချေ။ ကြားကာလတွင် မည်သူတွေ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို လာရောက် ဖြုတ်ထု ခွဲယူသွားကြလေသည် မသိပါချေ။

နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်က ဓားမြှောင်လေး ရရှိချိန်တွင် ကျွန်တော့်အနားတွင် ဂေါ်မုတ်ရှိချေ၏။

သို့မှ ဂေါ်မုတ်နှင့် ကျွန်တော် ဆုံစည်းခဲ့ကြခြင်း မရှိကြပါတော့ချေ။

သည်တော့ ကျွန်တော် မုဆိုးဘဝဖြင့် သွားလာနေသည့် အချိန်တွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် အမြဲပါလေ့ရှိသူမှာ မီးလောင်ကုန်းရွာသား မုဆိုးကြီးတာပု ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ဆိုရပါလျှင် သည်တစ်ခေါက် စိန်တောင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် မုဆိုးကြီးတာပု ပါချေ၏။

"ကိုပိုက် သည်နေရာ မကြာခဏ ရောက်လာရတာ သည်ဓားမြှောင်လေး ကြောင့် ထင်ပါရဲ့"

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဓားမြှောင်လေး မပျောက်ခင် တစ်ရက်လောက်က ပြောလာသေးတော့၏။

ဘာကြောင့် ဘယ်လို ပျောက်ရသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မသိနိုင်ပေမင့် ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပေသေး

တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီးတာပုတို့သည် စိန်တောင်ဝါးတော အတွင်း စခန်းချနေကြလေ၏။

သစ်ခုတ်သမားတို့၏ ဝါးတဲအဟောင်းကို အနည်းငယ်မျှ ပြုပြင်နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

စခန်းချပြီး နောက်တစ်နေ့ . . .

"ဆရာပိုက်... ဆရာပိုက် လာကြည့်ချေစမ်း"

သို့ တာပုက ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီး တာပုရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။ သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် စခန်းတဲပေါ်တွင် လဲလျောင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်နှင့် တာပုသည် ဝေးဝေးလံလံတော့ဖြင့် မဟုတ်။ စခန်းနှင့် ပေ ၁၀၀ လောက်မျှသာ ဝေးသည့်နေရာလေးမှ တစ်ဖက်တောင်ကြောသို့ လှမ်းကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်ချေတော့၏။

"ဖထီ ဘာများတုံးဗျ"

ကျွန်တော်က စောတာပုနား ရောက်သည်တွင် သို့မေးလိုက်၏။

"ဟိုဘက်တောင်ကြော သိတယ်ဟုတ်"

"ဘယ့်နှယ် မသိရမှာတုံး ဖထီရယ်၊ တချို့က လေယာဉ်ပျက်ကြီးရှိတဲ့ တောင်ကြောလေ၊ ပြီးတော့ ဒီဓားမြှောင်လေးရဲ့တဲ့ တောင်ကြောလေ"

"ဟိုမယ် ဆရာလေး အသေအချာကြည့်စမ်း၊ ဘာတွေလဲ မြင်လား"

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ တကယ်တော့ ညနေဝင်ပြီး မှောင်စပျိုးချိန် ဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုတောင်ကြောနံရံတစ်ပိုက် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ချေတော့၏။

"ငှက်တွေလား"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

"မဟုတ်ဘူး"

"နို့ဖြင့် ပြောချေ ဖထီ"

"လင်းဆွဲတွေ"

"ဪ..."

"သူတို့က အမြင် အားနည်းကြတယ်လေ၊ နေ့လယ်ခင်းလို အချိန်မှာလည်း အပြင် မထွက်ကြဘူး၊ ညဉ့်နက်ဆိုပြန်လျှင်လည်း မထွက်ကြဘူး၊ အဲ... ခုလို မှောင်စပျိုးမတော့ အစာ ထွက်စားကြတယ်လေ၊ သည်လို နေဝင်ပြီးစအချိန် မယ် ထွက်တတ်တဲ့ ခြင်ကောင်၊ ယင်ကောင်၊ ပလူလေးတွေ ပျံသန်းနေတဲ့ အင်းဆက်ငယ်လေးတွေကို ထွက်စားကြတာလေ"

"ဪ"

"နို့ဖြင့် ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ ဖထီရယ်"

"အင်း... သည်လိုပဲ ကြည့်နေမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် မထူးဆန်းဘူးပေါ့ကွာ"

"ဖထီပြောပုံက ဘယ်လိုကြည့်လျှင် ထူးဆန်းနိုင်မှာမို့လဲ"

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ချေ၏။

"ဆရာပိုက် သည်လင်းဆွဲတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသိတာ ရှိလဲ"

ဘုရားရေ... မုဆိုးကြီးတာပု ဘာကို ပြောချင်တာပါလိမ့်။ သို့သာ သိလိုက်သော ကျွန်တော်က...

"ဖထီ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ပြောပါ နားထောင်နေပါတယ်"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီးက ကျွန်တော့်အား ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

"တောမုဆိုးတစ်ယောက်က တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိသင့်တာကို သိထားသင့်တယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တာပေါ့ ဖထီရယ်၊ မုဆိုးဆိုတော့ ကိုယ့်သားကောင်ရဲ့ အမူအကျင့် စရိုက်ကို သိထားလျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ လက်မှန်းတည့်ရုံနဲ့ မရဘူး လေ"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့ပေမင့် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါမှ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်ကွာ၊ ယင်ကောင်ကအစ အောင်လောင်ငှက်ကြီး အထိ သိထားသင့်သလို ဖွတ် ပုတတ်ကအစ မိကျောင်းထိ သိသင့်သလို ကြွက် လေးကြောင်လေးကစ ဟင်းကောင်(ကျား)၊ ဆင်အထိ သိသင့်တာပေါ့"

"နို့ဆိုတော့ ဖထီ ဘာပြောချင်တာတုံး"

"ခုပြောနေတာက လင်းဆွဲအကြောင်း ဆရာလေး ဘယ်လောက်သိလဲလို့"

"နို့တော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ် ဖထီရယ်၊ လင်းဆွဲဆိုလို့ သစ်ကိုင်းမယ် ဇောက်ထိုး နေတတ်တာရယ်၊ နို့တိုက်သတ္တဝါ ဖြစ်တာရယ်၊ အကြားအာရုံ ကောင်းတယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ပျံသန်းတဲ့သတ္တဝါကောင် ဖြစ်ပေမင့် ငှက်အမျိုးအစားထဲမယ် မပါဘူး ဆိုတာရယ်လောက်ပဲ သိတာပါ"

သို့ ကျွန်တော်က ဝန်ခံပြောလိုက်၏။

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... နို့ဖြင့် ငါပြောပြမယ်၊ နားထောင်မှာလား"

"ဘယ်လို ပြောလိုက်ပါလိမ့် ဖထီရယ်၊ ဖထီဆီက ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် (လင်းမြင့်လှိုင်) ပညာတွေ ရနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ လိုသေးတယ် ပြောရမပေါ့"

"အေး.. ငါ သိသလောက်ပေါ့ကွာ၊ နားထောင်"

"ဟုတ်ပြီ ဖထီ၊ ပြောပါ"

သို့အသံနှင့်အတူ လင်းမြင့်လှိုင် အနား ရောက်လာလေ၏။

"ကိုလင်းလည်း စိတ်ဝင်စားပြီလား"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

"ဖထီနဲ့ကိုပိုက် ပြောနေတာကြားလို့ ထလာတာ၊ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ဗျာ၊ သည်ကောင် ခေါင်းက ခွေးခေါင်းနဲ့တူတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ထူးခြားတာက နားနှစ်ဖက် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဖထီ"

"သွားတွေရော တကယ် မထူးခြားဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်"

"မင်းတို့ လုံးဝမသိတာလေးကို ငါပြောပြမယ်"

"ဟုတ်ပြီ.. ပြောပါ ဖထီ၊ မှတ်ထားပါတယ်"

"သည်ကောင်တွေမယ် ဝှေးစေ့အင်္ဂါပါတယ်"

"ဗျာ..."

"ဟင်..."

"ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတွေလို ဓမ္မတာလာတတ်တယ်၊ ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါတွေလို ကျင်ငယ် စွန့်တတ်တယ်၊ အကောင်လိုက် ပေါက်တတ်ကြ တယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ သားပေါက်လျှင်ကော ဖထီ"

"သုံးကောင်ထိ မွေးတတ်တယ်၊ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ချီ သွားတတ်တယ်"

"ဟာ... ဟာ... ပြောရင်း.. ဆိုရင်း သည်ဘက်ကို ပျံလာကြပြီ၊ သည်မယ် လည်း ပိုးကောင်လေးတွေ ထွက်နေပြီလေ၊ နို့ကြောင့် သည်ရောက်လာ တာ"

စောတာပု ပြောသလိုပင် တစ်ဖက်တောင်ကြောမှ လင်းဆွဲကောင် တို့သည် ကျွန်တော်တို့ရှိသော တောင်ကြောနားသို့ ရောက်လာကြချေ၏။

မြောင်တွင်းမှထွက်၍ မိုးပေါ်ပျံသန်းသွားကြသော ပလူကောင်လေးများ ကို လာရောက် စားသောက်ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

"လင်းဆွဲက စားရတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

"ဘယ့်နှယ်မေးပါလိမ့် ဆရာလေးပိုက်ရယ်၊ ဆလုံတွေဆို သူတို့ အရမ်း ကြိုက်ကြတာ ကလား၊ ငါလည်း စားတာပဲ"

"ဆရာလေးပိုက်တို့ ညစာအမြည်း ငါလုပ်ပေးမယ်"

သို့ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာပုသည် သူ၏ဒူးလေးဖြင့် မိုးယံထက်တွင် ပျံသန်း အစာကောက်နေကြသည့် လင်းဆွဲတို့ကို မော်ကြည့်ချိန်တွယ် နေ ချေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီးတာပု၏ ဒူးလေး မြားတံ လားရာကို ကြို၍ကြည့်နေကြတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

"ဝှစ်..."

မုဆိုးကြီးတာပုက ဒူးလေးမြားတံတစ်ချောင်း ပစ်လွှတ်လိုက်ချေ၏။ လေ ဟုန်ကိုခွင်း၍ ထွက်သွားသော မြားတံသည် ကံအားလျော်စွာပင် လင်းဆွဲ

တစ်ကောင်ကို ထိမှန်သွားချေ၏။

သို့ဆိုတော့ မြားတံဖောက်ထွင်း ခံလိုက်ရသည့် လင်းဆွဲကောင်သည် မြေပြင်သို့ ချာလပတ်လည်ယမ်း ပြုတ်ကျလာချေတော့၏။

"ဖထီ နောက်တစ်ကောင် ထပ်ပစ်ရလိမ့်ဦးမယ်"

မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျလာသည့် လင်းဆွဲကောင်ကို စောတာပု သွားကောက် လေသည်နှင့် သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။

မကြာမီ မုဆိုးကြီးတာပု ပြန်ရောက်လာ၏။

သူ၏မြားတံကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ချေတော့၏။

"သည်မယ်ကြည့်စမ်း ဆရာလေးတို့"

မုဆိုးကြီးတာပုက သူ၏မြားတံ ထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်သွားခံရသည့် လင်းဆွဲကောင်ကို ပြလာ၏။

"ဟင်..."

"ဟာ..."

လင်းမြင့်လှိုင်ရော ကျွန်တော်ပါ အံ့ဩသွားကြချေတော့၏။ ဘယ့်တွက်မူ စောတာပု ပစ်လိုက်သည်မှာ မြားတစ်ချောင်း ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ယခု မြားစိုက်ဝင်ခဲ့သည်မှာ လင်းဆွဲနှစ်ကောင် ဖြစ်ချေတော့၏။

"ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်"

"သူတို့နှစ်ကောင်က ပူးလျက်ရှိတာကလား"

"အင်း... ကျွန်တော်တို့မြင်တာ တစ်ကောင်လည်း၊ မြားစူးကျတာက ခု ဘယ်လိုကြောင့် နှစ်ကောင်ဖြစ်ရတာတုံး"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က..

"ကိုပိုက်ရယ် သည်လိုဖြစ်မပေါ့"

"ပြောချေမယ်ဗျာ ကိုလင်း"

"စောစောက ဖထီပြောတယ် မဟုတ်လား၊ လင်းဆွဲကောင်တွေက သူတို့ ကလေးကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ချီ ပျံသန်းကြတယ်၊ ခုဟာကလည်း လင်းဆွဲ ကောင်ကြီးက ကိုက်ချီ ပျံသန်းလာတာကြောင့် မြား တစ်ချောင်းတည်းက နှစ်ကောင် ရလိုက်တာ ဖြစ်မပေါ့"

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟိ... ဟိ ... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား..."

လင်းမြင့်လှိုင် စကားဆုံးသည်နှင့် စောတာပုတစ်ယောက် အားပါးတရ ရယ်မောချေတော့၏။

"ဖထီ ဘာကြောင့် ရယ်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်လို့လား" လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ချေတော့၏။

"ဆရာလင်းရယ်.. သူ့ရဲ့ သားပေါက်က သူ့အရွယ်လောက်နီးနီး ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာတုံး"

သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။ လင်းဆွဲနှစ်ကောင် အရွယ်တူမျှ ဖြစ်ချေတော့၏။

"နို့ဖြင့် ဘယ်လိုကြောင့်များ"

"အေး... ဆရာလေးတို့ကို စောစောက ပြောဖို့တစ်ခုကျန်ခဲ့တယ်၊ ခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာတို့ကို လက်တွေ့ပြ ပြောနိုင်လာ တာပဲ"

"ဗျာ... ဘယ်လို.. ရှင်းအောင်ပြောပါလား ဖထီ"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေတော့၏။

"တကယ်တော့ ငါကလည်း သည်လိုဖြစ်မယ် ရည်ရွယ်ပြီး ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကံအားလျော်စွာနဲ့ ခုလိုဖြစ်သွားရတာ"

"သည်လင်းဆွဲကောင်တွေက မိတ်လိုက်တဲ့အခါ ပျံသန်းရင်း မိတ်လိုက် ကြတာလေကွာ"

"ဟင်..."

"ဗျာ..."

"အေး... ပျံသန်းရင်း မိတ်လိုက်နေတဲ့ လင်းဆွဲနှစ်ကောင်ကို ငါ မ မျှော်လင့်ဘဲ ပစ်ခတ်ရလိုက်တာကွ"

အလိုလေးဗျာ... အံ့ဖွယ် ကောင်းသေးတော့၏။

သို့ပေမင့်လို့ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလင်းဆွဲနှစ်ကောင်ကို အရေစုတ်၊ ဗိုက် ခွဲ၊ အူနုတ်၊ တံစို့ထိုး မီးကင် အမြည်း လုပ်လိုက်ကြချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်၏ ဓားမြှောင်သည်လည်း စောတာပု၏ လင်းဆွဲ အသားဖျက် လက်နက် ဖြစ်သွားရချေတော့၏။

လင်းဆွဲသားကို ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် စားဖူးခြင်း ဖြစ်ချေတော့၏။ ထို နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေရင်း နက်ဖြန် ချောင်းဖျားသို့ သွားရန် တိုင်ပင်လိုက်ကြ၏။

ချောင်းဖျားတွင် မျောက်ညိုကြီးများ ပေါသည်ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်ချေ တော့၏။

"မျောက်ချေးခါး မစားရတာ ကြာပြီ" ဆိုလေသည့် မြို့ပြမိတ်ဆွေကြီး ဦး သောင်းမြင့်ထွန်း အတွက်လည်းကောင်း မျောက်ချေးခါးဆိုတာ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် မစားဖူးဘူးဗျာ ဆိုသည့် ဆရာကြီး မုဒုံသုမွန် အတွက်

လည်းကောင်း ယူသွားလို၍ မျောက်ညိုများပေါသော ချောင်းဖျားသို့ သွားလို ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

တကယ်တော့ မျောက်ချေးခါးသည် မျောက်ညိုကြီးများဟု ခေါ်သည့် မျောက်မီးရှည်၏ ချေးခါးက လွန်မင်းစွာ ဆေးဘက်ဝင်၍လည်း ဖြစ်ချေ တော့၏။

ထိုညတွင် ကျွန်တော် အိပ်မက်တစ်ခု မက်လေသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။

ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော် နေထိုင်သည့် အိမ်တွင် ကျွန်တော် ရှိနေစဉ် လင်းဆွဲကောင် ဝင်သည်ဟု မြင်မက်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ထိုအိပ်မက်ကို နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စော တာပုကို ပြောလိုက်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က...

"ဟင်... ဟင် ... ကိုပိုက် လင်းဆွဲသားစားပြီး လင်းဆွဲစိတ်ဆွဲပြီး မက်တာ ဖြစ်မပေါ့" ဟု ပြောခဲ့ပေမင့် စောတာပုကတော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေချေ ပြီး...

"နက်ဖြန် ခရီးသွားမယ်ဆိုလျှင် ပစ္စည်းတွေကို ဂရုတစိုက် ထားသွားချေ" လို့ မှာသဖြင့် . . .

"ဘာကြောင့်လဲ ဖထီ"လို့ မေးလိုက်လေ၏။

"ဆရာလေး ကိုပိုက်ရဲ့ အိပ်မက်အရ ပြောရလျှင်ဖြင့် ဆုံးရှုံးမှုရဲ့နိမိတ်ကို ဆောင်တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်"

"ဗျာ..."

"ဘယ်လို..."

"ဆရာလေးရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာ"

"ကျွန်တော် သတိကောင်းပါတယ်၊ မူးလျှင်တောင် ဘယ်လောက်မူးမူး ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မေ့ကျန်တာတို့၊ ပျောက်တာတို့ မရှိခဲ့ဖူးဘူး ဖထီရဲ့"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

"အေးလေကွာ.. ငါက လင်းဆွဲနဲ့ပတ်သက်လို့ အိပ်မက်နိမိတ်ကို ပြောရတာ၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်တော့ ငါလည်း တိတိကျကျ မကြံပေဘူးကွ၊ ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်၊ ငါက အိပ်မက်ရဲ့ အဆိုကိုပဲ ပြောလိုက်တာ၊ တကယ်တော့ အကောင်း အိပ်မက်လည်း ရှိတယ်"

"ပြောပါဦး၊ ဗဟုသုတပေါ့"

လင်းဆွဲကို အိပ်မက်မယ်ဆိုလျှင် သူတော်စင် သူတော်ကောင်း အမျိုးသား ဖြစ်ခြင်း၏ နိမိတ်ကို ဆောင်စေတယ်လို့လည်း ယူဆကြတယ်၊ ပြီးတော့ အချို့အိပ်မက်နိမိတ် ဖတ်သူတွေက စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ကုန်ဆုံးသွားခြင်းရဲ့ သဘောလို့လည်း ပြောကြတယ်"

"တကယ်တော့ကွာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် အနေနဲ့ လင်းဆွဲကို အိပ်မက်မက်လျှင် ဖြင့်လည်း ကောင်းတာပဲ"

"ဘာကောင်းတာလဲ ဖထီ"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

"လွယ်ကူစွာ မွေးဖွားခြင်း၏ နိမိတ်သဘောကို ဆောင်ပေတာကွ"

"ဖထီရယ်... အဲလို အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ ပြောပါလား၊ ခုတော့ ကျွန်တော် လင်းဆွဲကို အိပ်မက် မက်တာ ဘာလို့ ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ နိမိတ်လို့ ပြောရတာလဲ"

"နို့ကတော့ ဆရာလေးပိုက်ရယ်၊ ဆရာလေးပိုက်နဲ့ အိပ်မက်က လင်းဆွဲ"

ကောင်ကိုချည်း အိပ်မက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဆရာပိုက်ရဲ့ အိမ်ထဲကို လင်းဆွဲဝင် တာလို့ မက်တာဆိုတော့ အဲဒီသဘော နိမိတ်ဆောင်တာပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီ ဖထီရယ်၊ နို့ကတော့ ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ ဘယ်လိုပြောရဦးမှာ လဲ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ဘာမှ မပျောက်ရှုတတ်တာချည်း၊ ကဲ... ကဲ... ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်"

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းနေရာလေးမှ ချောင်းဖျားသို့ တက်ခဲ့ကြ တော့၏။ ချောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တက်ခဲ့ကြရာမှ ချောင်းကမ်း တစ်ဖက်ပေါ်မှ သားကောင်ငယ်တို့ ပြေးလွှားသံ ကြားမိပေမင့် ကျွန်တော် တို့သည် ချောင်းအထက်သို့သာ ခပ်သွက်သွက် ဆန်တက်ခဲ့ချေတော့၏။ ဘ ယ့်တွက်မှု ချောင်းဖျားသို့ ညနေခင်းလေးတွင် ရောက်သွားလို၍ ဖြစ်ချေ တော့၏။ ချောင်းဖျားသို့ ညနေခင်းလေး ရောက်သွားမှ စခန်းတဲ ဆောက်ရ မည် ဖြစ်သည်ကိုး။

"ချောင်းဖျားမယ် ဝါးခုတ်တဲတွေ မရှိဘူး"

သို့ သိခဲ့ရသည်ကိုး။ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းဖျားတွင် သုံး၊ လေးရက် စခန်းချနေ၍ မျောက်ချေးခါး အလို့ငှာ မျောက်မြီးရှည်တို့ကို ပစ်ခတ်ရမည် မဟုတ်ပါကလား။ မျောက်ချေးခါးချည်း သက်သက် များများလိုချင်သည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သို့ကြောင့် ထိုလမ်းခရီးတွင် အချိန်မဖင့်လို၍ ဖြစ်ချေ တော့၏။ အကယ်၍ သားကောင်များ တွေ့၍ ပစ်ခတ်မိလျှင် ကျွန်တော်တို့ တွက် ရိက္ခာဖြစ်ပေငြား လမ်းတွင် ကြာသွားမည် စိုး၍ ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ကြရာမှ ချောင်း တစ်ဖက်သည် သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိပြီး အောက်ပေါင်း ရှင်းလေသဖြင့် ...

"ဆရာလေးတို့ရေ ... ငါတို့တွေ ချောင်းကမ်းပေါ်ကနေ သွားကြလျှင်ဖြင့်
မကောင်း ပေဘူးလား"

သို့ စောတာပုက ပြောလာလေတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လင်း
မြင့်လှိုင်ကို ကြည့်ကာ...

"ဖထီ ပြောသလို လုပ်ကြတာပေါ့"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အတက်အဆင်ပြေသည့် ချောင်းနံရံလေးနား
ရောက်လာသည်တွင် ချောင်းကမ်းပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။

ချောင်းကမ်းစပ်ပေါ်တွင် ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ရှင်းနေချေ၏။

တကယ်တော့ ထိုနေရာလေးသည် တောတောင်ထဲတွင် သဘာဝ
အနေအထား ရှိနေခြင်းသာ ဖြစ်ချေ၏။ မည်သူကမျှ ရှင်းလင်းထားခြင်း
လည်း မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးတွင် ထိုင်နားလိုက်ကြချေ၏။ သို့မှတစ်
ဖန် ခရီး ဆက်ခဲ့ကြပြန်တော့၏။
